

Sygn. akt IV CSK 632/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Z. A. J.
przeciwko E. J. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 13 maja 2016 r., sygn. akt XVI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c.

Jako nietrafny należy w pierwszej kolejności ocenić zarzut nieważności postępowania, uzasadniony na s. 7 skargi pozbawieniem powoda prawa do sądu oraz możliwości obrony swoich praw. O bezzasadności zarzutu pozbawienia prawa do sądu świadczy okoliczność wszczęcia przez powoda postępowania sądowego i jego przeprowadzenia w dwóch instancjach. Natomiast odmowa przez Sąd dopuszczenia i przeprowadzenia określonych przez skarżącego dowodów nie jest równoznaczna z pozbawieniem strony możliwości obrony swoich praw, skoro dla oceny zasadności apelacji powoda Sąd odwoławczy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jako wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z kolei sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono na s. 4 do ogólnikowego zasygnalizowania pewnej kwestii procesowej, do której trudno, ze względu na jej nieprecyzyjne sformułowanie, ustosunkować się. Symptomatyczne

jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionego zagadnienia nie osadza w jakimkolwiek kontekście prawnym, aczkolwiek, skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie go w płaszczyźnie pogłębionej analizy jurystycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 993 k.c. i art. 1039 § 1 k.c., ani też nie wyjaśnił na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów, a zwłaszcza w orzeczeniach Sądu Najwyższego powołanych na s. 4 - 6 skargi kasacyjnej.

Ponieważ skarżący także twierdzi na s. 3 oraz na s. 7 – 8, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, ponieważ za takie nie można uznać zarzutu braku realizacji rozpoznawczej jak i kontrolnej funkcji sądu. Na tle jej uzasadnienia na s. 7 i nast. jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

a_j

$l.n$